

Arrest

nr. 255 491 van 2 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 24 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 februari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 16 november 2020 gehoord.

1.3. Op 15 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in Santa Tecla in het departement La Libertad. U woonde sinds 2000 in kolonie Santa Monica in Santa Tecla. Voor uw vertrek naar België verbleef u dan ook nog gedurende vier maand in Morazán in het huis van uw tante. U bent gehuwd met M. A. S. B. (...) (DVZ, (...); CGVS, (...)) en heeft twee kinderen, D. A. S. C. (...) (DVZ, (...); CGVS, (...))2) en A. A. S. C. (...) (DVZ, (...)). U vervulde het middelbaar onderwijs en werkte vanaf 2011 in de zaak van uw schoonmoeder.

Sinds 2015 betaalde u en uw schoonfamilie renta. Om de zoveel tijd steeg dat bedrag tot de benedeleden uiteindelijk 40 dollar vroegen. In januari 2019 konden jullie dat bedrag omwille van financiële problemen niet meer betalen. Daarop bent u met de benedeleden gaan onderhandelen en kwam u met hen tot een overeenkomst om de ene week 40 dollar te betalen en de andere week 30 dollar en enkele gratis maaltijden te geven.

Begin januari 2019 werd uw oudste zoon D. A. (...) in de zaak van de familie benaderd door benedeleden met de vraag met hen samen te werken. Uw zoon zou hen moeten helpen met het innen van renta op de markt, maar weigerde dit.

Eind januari werd D. A. (...) opnieuw benaderd door de benedeleden. Deze keer op de plaats waar hij voetbalde. Opnieuw vroegen ze de hulp van uw zoon bij het innen van renta en zeiden dat hij het moest doen omdat ze een gunst aan zijn familie verleenden door minder renta te eisen. Uw zoon weigerde dit wederom, maar hij ging nadien niet meer voetballen of naar de zaak op de markt.

In maart hadden jullie een personeelstekort waardoor uw zoon D. A. (...) opnieuw moest helpen in de zaak. Toen de benedeleden in april opmerkten dat hij terug aanwezig was in de zaak, hebben ze hem nogmaals aangesproken en zeiden dat hij moest helpen met het innen van renta. Uw zoon weigerde opnieuw en ging meteen ernaar huis en is vervolgens nooit meer teruggegaan naar de markt.

Een maand later probeerden benedeleden uw jongste zoon A. A. (...) te ontvoeren in de buurt van zijn school uit wraak omdat uw oudste zoon D. A. (...) niet wou meewerken met de bende. Hij kon ontkomen door zijn rugzak af te doen en op een bus te springen die dan ook meteen vertrok nadat uw zoon zei dat ze hem wouden ontvoeren. Uw zoon ging vervolgens naar het huis van een tante doe jullie dan informeerde over wat er was gebeurd. Ook gingen jullie onmiddellijk naar het politiekantoor om een klacht in te dienen. De politieagent wou echter geen verklaringen afnemen en wou dat uw zoon zelf naar het kantoor kwam om één van de benedeleden op foto te identificeren. Op aanraden van een vriendin die advocate is, ging uw zoon echter niet naar het politiekantoor voor de identificatie.

Vervolgens gingen jullie naar Morazán naar het huis van uw tante. U bleef daar met uw zonen wonen tot aan jullie vertrek uit El Salvador. Uw echtgenoot bleef op het adres in Santa Tecla wonen omdat hij nog moest werken.

U verliet El Salvador op 22 september 2019 en kwam aan in België op 24 september 2019. Op 27 september 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw echtgenoot; het paspoort van uw jongste zoon A. A. (...); schooldocumenten van uw zoon A. A. (...); uw huwelijksakte; documenten van de zaak; krantenartikels over de situatie in El Salvador. Uw zoon D. A. (...) legt bijkomend ook nog zijn Salvadoraans paspoort voor.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot M. A. S. B. (...) (DVZ, (...); CGVS (...)) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun

economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat de bendeleden uw zoon wouden rekruteren en ze uw andere zoon probeerden te ontvoeren omdat jullie onderhandeld hadden over het bedrag renta dat jullie aan hen betaalden. Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Bovendien bestaan er evenmin ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de betaling van renta geen dusdanig effect op jullie leven had dat het gelijkgesteld kan worden met ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelt namelijk dat u de rekeningen thuis kon betalen omdat u en uw vader ook werkten en soms betaalde u het loon voor het personeel van de zaak met uw eigen geld, maar u had wel altijd geld genoeg om alles te betalen (CGVS, p.16). Uw echtgenote voegt daar nog aan toe dat het altijd lukte om de renta te betalen met de omzet van de zaak (CGVS (...)B, p.13) en dat er geen economische gevolgen waren op jullie leven, want ze had haar eigen inkomsten (ibid.). U stelt tevens ook dat u door het betalen van de renta geen problemen had (CGVS, p.16). Toen jullie begin 2019 moeite hadden om de renta te betalen konden jullie een vermindering van de renta bedingen (CGVS, p.16; CGVS (...)B, p.13) en in de huidige coronapandemie werd de renta voor de nog steeds actieve familiezaak gehalveerd (CGVS, p.17 en CGVS (...)B, p.14). Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat de bende effectief het te betalen bedrag aan renta afstemde op de inkomsten van jullie zaak en dat ze het bedrag zonder gevolgen doen dalen indien de zaak moeite heeft het opgelegde bedrag te betalen. Er blijkt bijgevolg nergens uit uw verklaringen dat de betaling van renta, die op zich verwerpelijk is, uw leven dusdanig bemoeilijkte dat uw situatie gelijkgesteld kan worden met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Daarnaast kan geen geloof worden gehecht aan de bewering dat de bende jullie oudste zoon onder dwang wilden rekruteren en uw jongste zoon probeerden te kidnappen in verband met het akkoord dat jullie in januari 2019 sloten voor een lagere renta.

Vooreerst is het merkwaardig dat jullie allen stellen dat de verplichte rekrutering van D. A. (...) te maken had met de bedongen voorwaarden voor de renteverlaging (CGVS, p.17 ; CGVS (...)B, p.14; CGVS (...)2, p.17) maar dat geen van jullie bij de bespreking van de onderhandeling over de rentaverlaging melding maken van de verplichte toetreding van uw zoon tot de bende (CGVS, p.16; CGVS (...)B, p.13; CGVS (...)2, p.17).

Nochtans lijkt dit een relevant aspect. Ook zou deze onderhandeling een ideaal moment voor de bende geweest zijn om uw familie onder druk te zetten. De beweerde weigering van uw zoon om mee te werken had blijkbaar evenmin repercussies op de te betalen renta, die overigens opnieuw daalde door de coronapandemie (zie hoger). Enig verband tussen een eventuele verplichte toetreding en het bedrag van de renta lijkt dan ook speculatief.

Ook stemt jullie gedrag niet overeen met het gedrag van iemand die werkelijk vreest voor de gedwongen rekrutering van een zoon. Het is namelijk frappant dat jullie besloten jullie zoon niet meer naar de markt en naar de voetbal te sturen en hem enkel nog lieten buitenkomen voor de Engelse les

om zo zijn veiligheid te garanderen (CGVS, p.11), maar hem dan wel twee à drie maand later terug zouden laten werken in de zaak waar hij voor het eerst werd geviseerd, omdat jullie een personeelstekort hadden (ibid.). Jullie verklaren dit door te stellen dat jullie niet zomaar personeel konden aanwerven gezien jullie ooit een bendelid als werknemer hadden (CGVS, p.19). Echter heeft het in dienst hebben van dat bendelid geen enkel probleem voor jullie opgeleverd (CGVS (...)B, p.17). U stelt wel dat ze informatie zou hebben doorspeeld aan de bende, maar kan niet meer vertellen over welke informatie en de gevolgen die dit zou hebben gehad voor jullie (CGVS, p.19; CGVS (...)B, p.17). Jullie verklaringen in dit verband zijn dan ook niet afdoende. Bovendien was er nadat hij zou zijn aangesproken door een bendelid plots wel een andere oplossing en sloten jullie jullie andere zaak waar tortillas werden gemaakt en sprong de vrouw die dit deed bij (CGVS (...)B, p.17). Maar zelfs als er organisatorische problemen waren kan men zich moeilijk voorstellen dat jullie daarvoor een reëel risico op de inlijving van jullie zoon zouden negeren. Dit lijkt dan ook strijdig met het werkelijk bestaan van het ingeroepen probleem van gedwongen inlijving.

Indien de bende uw zoon werkelijk onder dwang zou willen rekruteren komt het verder niet plausibel over dat hij gedurende drie maanden tot drie keer toe zonder enige consequentie de vraag om lid te worden van de bende zou hebben kunnen weigeren. Ook lieten ze hem nadien met rust toen hij niet meer buitenkwam bij jullie thuis (CGVS, p.19) terwijl ze jullie nochtans wisten wonen (CGVS, p.20). Indien de bende hem werkelijk onder dwang zouden hebben willen rekruteren had zij dus alle mogelijkheden om dat te doen. Dat de bendeleden dan, zonder ooit één poging te doen om uw oudste zoon te dwingen om zich bij hen aan te sluiten, als eerste dwingende actie onmiddellijk zouden overgaan tot de (poging tot) kidnapping van uw jongste zoon, houdt dan ook geen steek.

In dat verband zijn uw verklaringen over het al dan niet indienen van een klacht over de poging tot ontvoering, tekenend. U stelt dat u en uw echtgenote klacht gingen indienen, maar dat de politie uw aangifte niet wilde noteren, ze wilden immers dat uw zoon meekwam om een bendelid eventueel te identificeren op foto's. Een bevriend advocate zou u echter afgeraden hebben om terug naar de politie te gaan omdat er zware gevolgen zouden kunnen aan vasthangen en zodoende heeft u geen documenten van de aangifte (CGVS, p.10, 22; CGVS (...)B, p.19). Het houdt echter weinig steek dat u eerst de hulp van de politie zou gaan inroepen maar dat jullie zouden terugkrabbelen als de politie voorstelt om effectief iets te ondernemen om jullie te helpen. Het lijkt overigens niet maar dan logisch dat jullie, indien er werkelijk een ontvoeringspoging was, onmiddellijk met jullie zoon naar de politie zouden gaan in zulk een situatie daar hij de belangrijkste getuige zou zijn geweest. Dat de politie dit vroeg is dus niet meer dan logisch. De uitleg dat jullie pas op dat moment een advocate zouden aanspreken is merkwaardig. Indien jullie echt vreesden voor represailles zou men mogen verwachten dat jullie dat eerst zouden gedaan hebben. Op deze manier lijkt uw poging om aangifte te doen dan ook meer op een frauduleuze poging om documenten te bekomen voor uw verzoek om internationale bescherming dan een poging om werkelijk beroep te doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten, die zich bereid toonden om u te helpen. Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van de ontvoeringspoging van uw jongste zoon en daaraan verbonden de gedwongen rekrutering van uw andere zoon.

De geloofwaardigheid van deze ingeroepen feiten wordt tot slot volledig onderuitgehaald door de vaststelling dat uit uw verklaringen volgt dat de bende, die eerst op drieste wijze uw jongste zoon zou proberen kidnappen hebben als wraak voor de weigering van uw oudste zoon om zich bij hen aan te sluiten, na de mislukte kidnapping simpelweg de handdoek in de ring gegooid zou hebben. Zo bleef u, nadat uw echtgenote en uw zonen verhuisden naar Morazán, zonder enig probleem in Santa Tecla wonen en werd u nooit meer aangesproken of benaderd door bendeleden en vroegen ze ook niet naar uw zonen (CGVS (...)B, p.20). Ook uw familie die zich momenteel nog in El Salvador bevindt, en er momenteel verlaagde renta betaalt omdat de zaak door de Coronapandemie minder inkomsten heeft (CGVS, p.17 en CGVS (...)B, p.14), kende in het geheel geen problemen meer in verband met de mislukte rekrutering en kidnapping (CGVS (...), p.21).

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen rekrutering met een gedwongen karakter en de daaraan verbonden poging tot kidnapping. Deze feiten kunnen aldus geen basis kunnen vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. U legt de paspoorten van uw gezinsleden voor, uw huwelijksakte en schooldocumenten. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot de opleiding van uw zoon, die hier niet ter discussie staan. De documenten betreffende de zaak bevestigen enkel dat uw moeder een zaak heeft, wat niet betwist wordt in deze beslissing. Wat betreft de krantenartikels die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze gaan over de algemene situatie en geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie. Ze kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Op 9 september 2020 ontving het CGVS enkele opmerkingen van uw advocaat. Deze bevatten louter correcties van schrijffouten en doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vervolgens citeert verzoekster de argumenten die werden opgenomen in het verzoekschrift van haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 15 december 2020.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt als bijlage bij haar verzoekschrift volgend stuk:

- Het rapport 'Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs' van 11 januari 2021 (stuk 3)

2.2.2. De verwerende partij laat op 18 februari 2021 een nota met opmerkingen aan de Raad worden met volgend stavingsstuk: de COI Focus "Salvador. Description du processus d'extorsion" van 4 juni 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

2.3. Beoordeling

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, M. A. S. B., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 256 582. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 15 december 2020. Verzoekster voegt als bijlage bij haar verzoekschrift hetzelfde stuk 3 als dit toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 255 490 van 2 juni 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. A. S. B. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

“2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar El Salvador de benadeelden te vrezen waarmee hij voor zijn vertrek uit El Salvador problemen kende. Verzoeker en zijn gezin zouden El Salvador hebben verlaten doordat benadeelden zijn zoon D. A. wilden rekruteren omdat zij onderhandeld hadden over het bedrag renta dat zij aan hen betaalden. Nadat zijn zoon D.A. weigerde voor de bende te werken, werd geprobeerd zijn andere zoon A. A. te ontvoeren.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. Ten aanzien van de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de aangevoerde vervolgingsfeiten geen band vertonen met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) merkt verzoeker op dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Hij benadrukt dat hij uitgebreid verteld heeft over de bedreigingen, afpersingen en ontvoeringspogingen door de benadeelden waardoor hij en zijn gezin gedwongen werden om het land te verlaten. Hij meent dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, niet betekent dat de bendes niet gewelddadig tewerk gaan en dat zijn leven niet in gevaar zou zijn.

Daargelaten de vraag of de door verzoeker aangehaalde problemen betrekking hebben op één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, stelt de Raad vast dat uit wat volgt blijkt dat (A) geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde rekruteringspoging van zijn oudste zoon en kidnappoging van zijn jongste zoon door de bende in verband met het akkoord dat in januari 2019 gesloten werd voor een lagere renta en (B) de betaling van de renta sinds 2015 (i) geen dusdanig effect op het leven van verzoeker en zijn gezin had dat het gelijkgesteld kan worden met vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en (ii) in casu geen actueel of toekomstig risico op vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudt.

2.3.4.4. De Raad wijst er vooreerst op dat aan de door verzoeker voorgehouden vluchtaanleiding, met name de rekruteringspoging van zijn oudste zoon en kidnappoging van zijn jongste zoon door de bende in verband met het akkoord dat in januari 2019 gesloten werd voor een lagere renta, geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.4.1. Ten eerste dient gewezen te worden op de terechte vaststelling van verwerende partij dat het beweerde verband tussen een eventuele verplichte toetreding van verzoekers oudste zoon tot de bende en het bedrag van de renta louter speculatief blijkt te zijn. De commissaris-generaal overweegt dienaangaande het volgende:

“Vooreerst is het merkwaardig dat jullie allen stellen dat de verplichte rekrutering van D. A. (...) te maken had met de bedongen voorwaarden voor de renteverlaging (CGVS, p.17 ; CGVS (...)B, p.14; CGVS (...)2, p.17) maar dat geen van jullie bij de bespreking van de onderhandeling over de rentaverlaging melding maken van de verplichte toetreding van uw zoon tot de bende (CGVS, p.16; CGVS (...)B, p.13; CGVS (...)2, p.17). Nochtans lijkt dit een relevant aspect. Ook zou deze onderhandeling een ideaal moment voor de bende geweest zijn om uw familie onder druk te zetten. De beweerde weigering van uw zoon om mee te werken had blijkbaar evenmin repercussies op de te betalen renta, die overigens opnieuw daalde door de coronapandemie (zie hoger). Enig verband tussen een eventuele verplichte toetreding en het bedrag van de renta lijkt dan ook speculatief.”

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal doet alsof zij een officieel en sluitend akkoord hadden met de bendes over de modaliteiten van het betalen en verlagen van de renta. Verzoeker wijst erop dat de bendes deden wat ze wilden en dat de bendes meenden dat zij omwille van de verleende gunst konden eisen dat verzoekers zoon meehielp met het innen van de renta. De bendeleden hebben dit nooit expliciet zo gezegd, maar lieten dit meermaals uitschijnen als ze zijn zoon aanspraken.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeker hiermee op geen enkele wijze de hierboven vastgestelde merkwaardige gang van zaken in een ander daglicht stelt. Vooreerst is het wel degelijk merkwaardig dat de bende de verplichte toetreding van hun zoon tot de bende niet reeds bij de onderhandeling over de rentaverlaging ter sprake heeft gebracht, aangezien dit het ideale moment was om hen onder druk te zetten. Dat de bende, die zou hebben gewild dat hun zoon voor hen renta ging innen, bij de onderhandeling waarbij de echtgenote van verzoeker voorstelde om de ene week 40 dollar te betalen en de andere week 30 dollar en daarbij nog drie maaltijden erbij te geven, zonder meer akkoord ging (notities CGVS, p. 16)) en naliet hieraan de eis te koppelen dat hun zoon voor hen zou werken, is dan ook bevreemdend. Daarnaast wordt op geen enkele wijze afbreuk gedaan aan de vaststelling dat de beweerde weigering van zijn zoon om mee te werken blijkbaar evenmin repercussies had op de te betalen renta, die overigens opnieuw daalde door de coronapandemie. Indien de bende werkelijk eiste dat hun zoon voor de bende kwam werken en dit omdat de bende hen een gunst had verleend door de renta te verlagen, is het niet aannemelijk dat de herhaaldelijke weigering van verzoekers zoon om mee te werken geen invloed zou hebben op de te betalen renta.

2.3.4.4.2. De commissaris-generaal vervolgt dat het gedrag van verzoeker en zijn echtgenote niet overeenstemt met het gedrag van iemand die werkelijk vreest voor de gedwongen rekrutering van een zoon:

“Het is namelijk frappant dat jullie besloten jullie zoon niet meer naar de markt en naar de voetbal te sturen en hem enkel nog lieten buitenkomen voor de Engelse les om zo zijn veiligheid te garanderen (CGVS, p.11), maar hem dan wel twee à drie maand later terug zouden laten werken in de zaak waar hij voor het eerst werd gevisieerd, omdat jullie een personeelstekort hadden (ibid.). Jullie verklaren dit door te stellen dat jullie niet zomaar personeel konden aanwerven gezien jullie ooit een bendelid als werknemer hadden (CGVS, p.19). Echter heeft het in dienst hebben van dat bendelid geen enkel probleem voor jullie opgeleverd (CGVS (...)B, p.17). U stelt wel dat ze informatie zou hebben doorgespeeld aan de bende, maar kan niet meer vertellen over welke informatie en de gevolgen die dit zou hebben gehad voor jullie (CGVS, p.19; CGVS (...)B, p.17). Jullie verklaringen in dit verband zijn dan ook niet afdoende. Bovendien was er nadat hij zou zijn aangesproken door een bendelid plots wel een andere oplossing en sloten jullie jullie andere zaak waar tortillas werden gemaakt en sprong de vrouw die dit deed bij (CGVS (...)B, p.17). Maar zelfs als er organisatorische problemen waren kan men zich moeilijk voorstellen dat jullie daarvoor een reëel risico op de inlijving van jullie zoon zouden negeren. Dit lijkt dan ook strijdig met het werkelijk bestaan van het ingeroepen probleem van gedwongen inlijving.”

Verzoeker benadrukt desbetreffend in zijn verzoekschrift dat dit de laatste oplossing was en dat zijn zoon bovendien heen en terug naar de zaak ging met de taxi en verder binnenbleef om het risico zoveel mogelijk te beperken.

De Raad acht het evenwel niet aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote eerst beslissen dat hun zoon niet meer mocht gaan helpen in de zaak wegens de problemen met de bende (notities CGVS, p. 11), om dan nadien wanneer geconfronteerd met een personeelstekort dit risico in hoofde van hun zoon

te negeren. Dit geldt des te meer nu blijkt dat werd besloten dat hun zoon drie dagen per week zou werken, op donderdag, vrijdag en zaterdag (notities CGVS, p. 11), terwijl de bendeleden nochtans iedere week op zaterdag langskwamen voor de renta (notities CGVS, p. 14). Derhalve bestond er een reëel risico dat de bendeleden de aanwezigheid van hun zoon zouden opmerken in de zaak. De terugkeer van verzoekers zoon naar de zaak valt dan ook geenszins te verenigen met de voorgehouden vrees dat verzoekers zoon gedwongen ingelijfd zou worden bij de bende.

2.3.4.4.3. Verder wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op de onwaarschijnlijke gang van zaken wat betreft de rekruteringspogingen vanwege de bende en de poging tot kidnapping van verzoekers zoon:

“Indien de bende uw zoon werkelijk onder dwang zou willen rekruteren komt het verder niet plausibel over dat hij gedurende drie maanden tot drie keer toe zonder enige consequentie de vraag om lid te worden van de bende zou hebben kunnen weigeren. Ook lieten ze hem nadien met rust toen hij niet meer buitenkwam bij jullie thuis (CGVS, p.19) terwijl ze jullie nochtans wisten wonen (CGVS, p.20). Indien de bende hem werkelijk onder dwang zouden hebben willen rekruteren had zij dus alle mogelijkheden om dat te doen. Dat de bendeleden dan, zonder ooit één poging te doen om uw oudste zoon te dwingen om zich bij hen aan te sluiten, als eerste dwingende actie onmiddellijk zouden overgaan tot de (poging tot) kidnapping van uw jongste zoon, houdt dan ook geen steek.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om voormeld motief in concreto te weerleggen dan wel te verklaren, waardoor dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.4.4.4. Ook de onaannemelijke verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over het al dan niet indienen van een klacht over de poging tot ontvoering ondermijnen de geloofwaardigheid van deze ontvoeringspoging van hun jongste zoon en daaraan verbonden de gedwongen rekrutering van hun andere zoon. De commissaris-generaal duidt in dit verband immers op het volgende:

“In dat verband zijn uw verklaringen over het al dan niet indienen van een klacht over de poging tot ontvoering, tekenend. U stelt dat u en uw echtgenote klacht gingen indienen, maar dat de politie uw aangifte niet wilde noteren, ze wilden immers dat uw zoon meekwam om een bendelid eventueel te identificeren op foto's. Een bevriend advocate zou u echter afgeraden hebben om terug naar de politie te gaan omdat er zware gevolgen zouden kunnen aan vasthangen en zodoende heeft u geen documenten van de aangifte (CGVS, p.10, 22; CGVS (...)B, p.19). Het houdt echter weinig steek dat u eerst de hulp van de politie zou gaan inroepen maar dat jullie zouden terugkrabbelen als de politie voorstelt om effectief iets te ondernemen om jullie te helpen. Het lijkt overigens niet maar dan logisch dat jullie, indien er werkelijk een ontvoeringspoging was, onmiddellijk met jullie zoon naar de politie zouden gaan in zulk een situatie daar hij de belangrijkste getuige zou zijn geweest. Dat de politie dit vroeg is dus niet meer dan logisch. De uitleg dat jullie pas op dat moment een advocate zouden aanspreken is merkwaardig. Indien jullie echt vreesden voor represailles zou men mogen verwachten dat jullie dat eerst zouden gedaan hebben. Op deze manier lijkt uw poging om aangifte te doen dan ook meer op een frauduleuze poging om documenten te bekomen voor uw verzoek om internationale bescherming dan een poging om werkelijk beroep te doen op de bescherming van uw eigen autoriteiten, die zich bereid toonden om u te helpen.”

Verzoeker stelt dat hij in eerste instantie erg bang was om klacht in te dienen, maar uiteindelijk alsnog besloot klacht in te dienen. Toen bleek dat ze de klacht zelfs niet wilden noteren en hem vroegen om terug te keren met zijn zoon, werd hij nog meer bang en argwanend. Verzoeker zocht vervolgens raad bij een advocaat die hem afraadde om klacht neer te leggen bij de politie.

De Raad onderstreept evenwel dat net omwille van verzoekers verklaring dat hij erg bang was om klacht in te dienen, het bevreemdend is dat hij en zijn echtgenote niet reeds voordat zij naar de politie gingen een advocaat aanspraken. Het houdt dan ook wel degelijk weinig steek dat zij toch eerst de hulp van de politie inriepen maar vervolgens onmiddellijk terugkrabbelen als de politie voorstelt om effectief iets te ondernemen om hen te helpen. De commissaris-generaal wijst er hierbij terecht op dat het niet meer dan logisch is dat zij, indien er werkelijk een ontvoeringspoging was, onmiddellijk met hun zoon naar de politie zouden gaan in zulk een situatie daar hij de belangrijkste getuige zou zijn geweest. Dat de politie dit vroeg is dus niet meer dan logisch.

2.3.4.4.5. Dat geen geloof kan worden gehecht aan deze voorgehouden problemen met de bende blijkt ten slotte nog uit volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal:

“De geloofwaardigheid van deze ingeroepen feiten wordt tot slot volledig onderuitgehaald door de vaststelling dat uit uw verklaringen volgt dat de bende, die eerst op drieste wijze uw jongste zoon zou proberen kidnappen hebben als wraak voor de weigering van uw oudste zoon om zich bij hen aan te sluiten, na de mislukte kidnapping simpelweg de handdoek in de ring gegooid zou hebben. Zo bleef u, nadat uw echtgenote en uw zonen verhuisden naar Morazán, zonder enig probleem in Santa Tecla wonen en werd u nooit meer aangesproken of benaderd door bendeleden en vroegen ze ook niet naar uw zonen (CGVS (...)B, p.20). Ook uw familie die zich momenteel nog in El Salvador bevindt, en er momenteel verlaagde renta betaalt omdat de zaak door de Coronapandemie minder inkomsten heeft (CGVS, p.17 en CGVS (...)B, p.14), kende in het geheel geen problemen meer in verband met de mislukte rekrutering en kidnapping (CGVS (...), p.21).”

Verzoeker werpt dienaangaande op dat “dit een kwestie van tijd” was en dat men hem opnieuw geviseerd zou hebben indien hij er was gebleven. Hij wilde dit risico evenwel niet meer nemen.

De Raad bemerkt evenwel dat de bewering dat men hem opnieuw geviseerd zou hebben indien hij er was gebleven een blote bewering betreft die op niets concreets is gebaseerd. Immers dient te worden herhaald dat verzoeker, nadat zijn echtgenote en zijn zonen verhuisden naar Morazán, nog verschillende maanden zonder enig probleem in Santa Tecla kon blijven wonen. Verzoeker werd nooit meer aangesproken of benaderd door de bendeleden en ze vroegen ook niet naar zijn zonen. Ook verzoekers familie die zich nog steeds in El Salvador bevindt, en er momenteel verlaagde renta betaalt aan de bende omdat de zaak door de coronapandemie minder inkomsten heeft, kende geen problemen in verband met de mislukte rekrutering en kidnapping. Dat er blijkbaar in al die tijd geen vergeldingsacties werden ondernomen door de bende, noch tegen verzoeker toen hij zich nog in Santa Tecla bevond, noch tegen hun familie na hun vertrek uit El Salvador, en dat daarentegen aan verzoekers familie een verlaagde renta werd toegestaan omwille van de coronapandemie, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de voorgehouden poging tot gedwongen rekrutering van zijn oudste zoon en de daaraan verbonden poging tot ontvoering van zijn jongste zoon.

2.3.4.4.6. Gelet op bovenstaande vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden poging tot gedwongen rekrutering van zijn oudste zoon en de daaraan verbonden poging tot kidnapping van zijn jongste zoon in verband met het akkoord dat in januari 2019 gesloten werd voor een lagere renta.

2.3.4.5. Wat betreft het gegeven dat verzoeker en zijn gezin sinds 2015 renta dienden te betalen aan een bende, hetgeen inderdaad op zich niet betwist wordt, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, §§ 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, §§ 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de menonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen. Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan

een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd. De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet hierbij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij ernstige problemen riskeert bij een terugkeer naar El Salvador omwille van afpersing.

In casu dient vooreerst te worden vastgesteld dat de betaling van renta geen dusdanig effect op het leven van verzoeker en zijn gezin had dat het gelijkgesteld kan worden met vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt uit hun verklaringen dat zij steeds de rekeningen thuis konden betalen, dat het altijd lukte om de renta te betalen met de omzet van de zaak en dat er geen economische gevolgen waren op hun leven (notities CGVS, p. 16; notities CGVS echtgenote, p. 13). Toen zij begin 2019 moeite hadden om de renta te betalen, konden zij een vermindering van de renta bedingen (notities CGVS, p. 16; notities CGVS echtgenote, p. 13) en in de huidige coronapandemie werd de renta voor de nog steeds actieve familiezaak gehalveerd (notities CGVS, p. 17; notities CGVS echtgenote, p. 14). Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat de bende effectief het te betalen bedrag aan renta afstemde op de inkomsten van hun zaak en dat ze het bedrag zonder gevolgen doen dalen indien de zaak moeite heeft het opgelegde bedrag te betalen. Er blijkt bijgevolg nergens uit hun verklaringen dat de betaling van renta, die op zich verwerpelijk is, hun leven dusdanig bemoeilijkte dat hun situatie gelijkgesteld kan worden met vervolging dan wel ernstige schade.

Verder dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat het louter betalen van de renta voor het restaurant in hoofde van verzoeker een actueel of toekomstig risico op vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet inhoudt.

De Raad wijst dienaangaande op volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen:

"Immers, uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat de renta nauw verbonden was aan de uitbating van het restaurant op de gemeentelijke markt van Santa Tecla en niet aan bepaalde personen. Het restaurant is een familiezaak en eigendom van de moeder van verzoekende partij. Sinds 2011 was de zaak in beheer door de partner van verzoekende partij. De zaak is nog steeds geopend, wordt actueel door de broer van verzoekende partij gerund en stelt verschillende familieleden tewerk. Sinds het vertrek van verzoekende partij betaalt haar broer de renta (NPO (...), p. 8-9; NPO (...)B, p. 12 en p. 16). Gelet op de onderhandelde vermindering van renta begin 2019 alsook de actuele halvering van de renta wegens de coronapandemie concludeerde de commissaris-generaal terecht dat de bende het te betalen bedrag aan renta afstemde op de inkomsten van de zaak en dat de bende het bedrag zonder gevolgen doen dalen indien de zaak moeite heeft het opgelegde bedrag te betalen.

Bovenstaande economische logica van de bende waarmee verzoekende partij werd geconfronteerd, strookt ook met de informatie over de methodes van afpersing, dewelke nog ter informatie per bijlage wordt toegevoegd aan het administratief dossier. Uit de COI Focus Salvador. Description du processus d'extorsion. d.d. 4 juni 2020 blijkt onder meer dat twee onderzoekers van mening zijn dat de vele gevallen van afpersing in El Salvador voortvloeien uit een complexe dynamiek van de straat, ontdaan van een vast werkwijze. Hoe dan ook, verschillende bronnen zijn het eens over een terugkerend patroon, dat weliswaar geval per geval kan variëren. De eerste fase bestaat erin om een rendabel doelwit te identificeren. Het blijkt interessanter voor bendes om op een gestructureerde manier en op de lange termijn afpersing te organiseren, dan op opportunistische wijze. Verder komt het voor dat er een zekere ruimte is om te onderhandelen over het bedrag of uitstel van betaling, in het bijzonder de middelgrote en grotere bedrijven. Het proces van afpersing lijkt ook duidelijker voor kleinere ondernemers die zaken doen in bepaalde districten (zoals bijvoorbeeld het centrum van San Salvador) en de sector van het openbaar vervoer."

Gelet op het feit dat de familiezaak nog bestaat, er actueel nog steeds renta wordt betaald door de familie die de zaak beheert en uit de verklaringen van verzoeker – hetgeen wordt gesteund door de beschikbare informatie – blijkt dat de bende in casu een economische logica volgt, is de Raad van oordeel dat er voor wat betreft de loutere betaling van renta tot aan vertrek, in hoofde van verzoeker geenszins een actueel noch toekomstig risico kan ontwaard worden om bij terugkeer blootgesteld te worden aan vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt hierbij dat uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten (rekruteringspogingen en

kidnapping) die volgens verzoekers verklaringen voortvloeiden uit de (verminderde) betaling van renta.

2.3.4.6. Verder dient nog te worden opgemerkt dat het profiel van verzoeker en dat van zijn echtgenote als restauranthouder op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat er voor wat verzoeker en zijn echtgenote betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker echter manifest in gebreke blijft.

2.3.4.7. Waar verzoeker nog verwijst naar de huidige coronacrisis en betoogt dat hij bij terugkeer naar El Salvador niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die hem afpersen, maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte, beperkt hij zich tot loutere beweringen en hypothesen die hij niet staft aan de hand van concrete en objectieve gegevens en informatie. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om elementen aan te reiken die zijn voorgehouden vrees in concreto aannemelijk kunnen maken. Verzoeker blijft daartoe in casu in gebreke.

2.3.4.8. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het aan het verzoekschrift gevoegde rapport (stuk 3) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.10. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS); UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker meent niet te begrijpen “hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels, die overigens dateren uit 2019, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende bewijsstukken neer te leggen, waarbij zij in de mogelijkheid was zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET